

paa, vil, som det ses, kun indtræde sjældent, og der vil neppe kunne rejses vægtige Indvendinger imod den Affattelse, man under Hensyn hertil har givet § 7. Snarere kunde man sige, at § 7, som den fremgik af Forhandlingerne her i Tinget, uden Skade helt kunde have været udeladt.

Jeg skal endnu kun minde om, at der ikke er sket nogen Forandring i de af dette Ting indsatte Ændringer, der alle ere accepterede af det andet Ting, og at de her omtalte 3 Smaaændringer ere vedtagne enstemmigt.

Jeg skal med disse Ord anbefale Lovforslaget i den her foreliggende Skikkelse til Vedtagelse af det høje Ting.

Reedtz-Thott: Den højtærede Minister har anbefalet de Ændringer, som ere vedtagne i Folketinget. Paa Udvalgets Vegne skal jeg ogsaa slutte mig til dem og altsaa indstille Lovforslaget til uforandret Vedtagelse. Jeg ønsker dog at gøre et Par Bemærkninger derom. Naar Flertallet af Udvalget har kunnet gaa ind paa § 1, hvor Forandringen bestaar i, at det ogsaa kan tillades Lægmand, som ikke høre til Folkekirken, at tale ved en folkekirkelig Begravelse, er det, fordi man indrømmer, at et saadant Tilfælde, som det af den højtærede Minister omtalte, kan indtræffe, og fordi der i § 1 stadig findes en Bestemmelse om, at det er den fungerende Præst, som skal give Tilladelsen. At i § 3 Salmer eller Sange ere stillede lige med Tale, kan jeg kun anse for en heldig Foranstaltning, og det kan jeg altsaa paa Udvalgets Vegne ganske slutte mig til. Af Ændringerne staa da kun tilbage den, som har fundet Sted i § 7, der handler om Klokkeringningen. Der siges nu, at „for saa vidt det er almindelig Skik paa det paagældende Sted, at Kirkens eller Begravelseskappellets Klokker ringe ved Begravelser, skal Begøring herom tages til Følge paa Stedets sædvanlige Vilkaar“. Jeg kunde have ønsket — og jeg kan her tale paa Flertallet af Udvalgets Vegne —, at § 7 var bleven staaende i den Form, den havde, idet jeg ikke kan se rettere, end at dette, at Klokkerne ringe over en afdød, egentlig er noget, som kun bør finde Sted, naar vedkommende er optagen i de Kristnes Samfund ved Daaben. Derfor forekommer det mig, at den Form, som var givet Paragraffen her, var den rette. Hvis der kun var Tale om det Tilfælde, som den højtærede Minister fremdrog, nemlig at et Barn var

død, inden det var døbt, ser jeg ikke, der kunde siges noget væsentligt imod Bestemmelsen, men det er jo ganske givet, at der ogsaa kan forekomme andre Tilfælde, hvor man efter dens nuværende Affattelse kan lade Klokkerne ringe over en ikke døbt Person. Naar Udvalget dog har kunnet gaa med til Forandringen, er det, fordi man overhovedet ved denne Lov ikke har ønsket at indføre noget nyt, men har villet blive ved den bestaaende Tilstand, og da der stadig staaer i Paragraffen, at Begøringen skal tages til Følge „paa Stedets sædvanlige Vilkaar“, saa mene vi ogsaa af denne Grund at kunne indstille Ændringen til Vedtagelse af det høje Ting.

Jeg skal endnu kun nævne et enkelt Spørgsmaal, som flygtigt blev berørt her ved forrige Behandling, og som blev taget nærmere op i det andet Ting og omtalt der. Det er Spørgsmaalet om, hvad der forstaas ved Jordpaakastelse. De Herrer ville se, at der i § 3 staaer: „Ved disse Begravelser foretages ikke Jordpaakastelse“. Den Jordpaakastelse, der her tales om, maa — det gaar jeg ud fra — være en saadan Jordpaakastelse, som sker ifølge Folkekirkens Ritual. Saaledes har jeg forstaaet Bestemmelsen, og jeg tvivler heller ikke om, at den højtærede Minister forstaaer den paa samme Maade. Jeg skal altsaa paa Udvalgets Vegne indstille Lovforslaget til Vedtagelse i den foreliggende Form.

Brandes: Ogsaa jeg anbefaler Lovforslaget til uforandret Vedtagelse. Jeg havde haabet, at det var vendt tilbage fra Folketinget noget mere forandret, end sket er. Jeg havde ogsaa nogen Grund til dette Haab, idet et Medlem af Højre, det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (H. L. Møller), ved første Behandling rejste sig og udtalte, at han ved dette Lovforslag ønskede et radikalt Opgør mellem det borgerlige og kirkelige. Jeg havde ventet, at der var blevet stillet Ændringsforslag i saa Henseende nede i Folketinget, men det er ikke sket; ved anden og tredie Behandling hørtes der intet fra det ærede Medlem. De Ændringer, hvormed Lovforslaget er kommet herop, anser jeg alle for Forbedringer, de imødekomme de Krav, jeg har ment at burde stille ved denne Lejlighed. Det undrede mig noget at høre den højtærede Kultusminister anbefale et Ændringsforslag, som han modsatte sig, da jeg sin Tid anbefalede det her i Tinget, men en saadan Forandring kan jo under-